

Roihuvuoren seurakunnan lehti

Kiikari

2015

Kevät

Risto Marttinen
muistaa, miltä
Jollas näytti
50-luvulla

> 4

Tammisalons kirkko
on osa
Soile Tolosen
perhehistoriaa

> 12

Jukka Järvinen
onnittelee
seurakuntaa:

**Kynnys on
matala**

> 8

Juhla- numero

Lehti alueen
ihmisistä
ja uskon
salaisuudesta

Juhlan aika

TOISILLEEN TUNTEMATTOMIEN miehen ja naisen välille sukeutuu lentokoneessa keskustelu. Käy ilmi, että nainen on rahoitusalan konsulttiyrityksen palveluksessa. Mies kertoo työnantajansa olevan suuri organisaatio.

– Missä päin maailmaa organisaatiollanne on toimintaa? kysyy nainen.

– Toimimme kaikissa maanosissa. Ylläpidämme muun muassa kouluja ja yliopistoja.

– Oletteko jokin koulutusalan erityisorganisaatio?

– Tavallaan. Opettamisen ohella työntekijämme ovat laatineet useille kielille ensimmäisen kielioopin, veikkaanpa että useimmille maailman kielille. Eräällä alaostollamme on tälläkin hetkellä menossa noin 2 300 kielioopin ja kirjakielen luomis- ja kehitysprojektiä 131 maassa.

– Erittäin vaikuttavaa. Olen itsekin toiminut opetusalan tehtävissä, mutta en heti osaa tunnistaa työnantajaa.

– Joku saattaisi kutsua meitä monialaorganisaatioksi. Pedagogien lisäksi palveluksessamme on sairaanhoidon ammattilaisia. Olemme keskittäneet voimavaroja erityisesti maailman kaikkein köyhimpiin maihin, joissa meillä on lukematon määrä sairaaloita ja klinikoita. Lisäksi toimimme aloitteellisesti ja pitkäjänteisesti erilaisissa ihmisoikeuksien edistämishankkeissa. Varsinkin naisten, lasten ja vähemmistöjen, kuten Intian kastittomien, oikeuksien parantaminen ovat tärkeällä sijalla strategiassamme.

– Nyt arvaan, olet YK:n palveluksessa?

– Läheltä liippasi. YK:n ihmisoikeuksien julistus heijastelee arvojamme, joidenkin mielestä jopa liikaa. Myös enin osa maailman niin sanotuista hyvän tekeväisyysjärjestöistä edustavat arvojamme, koska

ne ovat alun perin syntyneet organisaatiomme läheisessä vaikutuspiirissä, esimerkiksi Punainen Risti.

– Olen perin hämmästynyt. Mutta sallikaa minun sanoa, että vaikka tuo kaikki kuulostaa kovin hienolta, toimintanne ei varmasti ole taloudellisesti kannattavaa ja organisaationne taitaa siksi jäädä lyhytikäiseksi.

– Päinvastoin. Organisaatiomme lienee maailman vanhin. Sillä on ikää lähes kaksituhatta vuotta. Taloudellisesti olemme asiakasomistajiemme tuen varassa. En ihmettelisi, vaikka te olisitte yksi heistä. Tarkoituksemme ei ole tuottaa voittoa perinteisessä mielessä. Perustajamme Hengessä ja hänen ohjeituksensa mukaan investoimme ihmisiin ja luotamme siihen, että niin kuin tähänkin asti, se kannattaa myös tulevaisuudessa.

Tämän vanhan organisaation paikallinen ilmentymä Roihuvuoren seurakunta itsenäistyi Herttoniemen seurakunnasta viisikymmentä vuotta sitten. Siksi tänä keväänä juhlimme. Parin vuoden kuluttua on vuorossa suuremmat juhlat, kun Suomi vuonna 2017 täyttää sata ja luterilainen uskonpuhdistus viisisataa vuotta. Nämä juhlat sopivat hyvin yhteen.

Demokraattisen Suomen henkiset syväjuuret ovat ennen muuta Länsi-Euroopassa, koska Suomi liitettiin tuhat vuotta sitten läntisen katolisen kirkon piiriin. Luterilaisen uskonpuhdistuksen toi tänne Saksasta piispa Mikael Agricola, Suomen kirjakielen ja kirjallisuuden isä. Sitten kirkko opetti kansan lukemaan. Kansanopetuksen lailla monet kirkon hoitamat asiat mukaan lukien sairaiden, vanhusten ja köyhäinhoito siirtyivät kunnille tasan 150 vuotta sitten, jolloin kunnat ja seurakunnat erotettiin toisistaan.

Viisikymmentä vuotta, viisisataa vuotta tai vielä paremmin kaksi tuhatta vuotta kirkon ja seurakunnan elämää ja työtä on takana, toivottavasti paljon myös edessä. Olemme viime päivinä valikoineet valokuvia juhluvuoden näyttelyksi. Kuvista käy ilmi, kuinka Roihuvuoren seurakunta on alusta saakka ollut monipuolisen seurakuntatyön, rikkaan jumalanpalveluselämän ja arjen kristillisyyden seurakunta. Haluamme jatkossakin olla ydinsanomastaan voimaantuva seurakunta, jonka jäsenet ja henkilökunta yhdessä muodostavat palvelevan, varustavan ja tehtäviä tarjoavan yhteisön.

Ps. Alun keskustelu perustuu tositapaukseen.

Timo Pekka Kaskinen
päätoimittaja
kirkkoherra

50 vuotta nuori

Hiljan juttelin 49-vuotiaan miehen kanssa. ”Täytän pian viisikymmentä”, hän sanoi masentuneesti, ”olen vanha”. Miehellä oli tummat pusittuneet silmäpalat, olkapäät lyyssyissä ja raskas askel.

Minusta 50-vuotias ei ole vanha ensinkään mutta uskon, että sisäinen asenne heijastuu ulkoiseen olemukseen. Jos tuntee itsensä vanhaksi, näyttää siltä.

Roihuvuoren seurakunnan 50-

vuotisjuhlien alla juontui mieleeni ajatusleikki: millainen seurakuntamme olisi, jos se olisi ihminen?

Merellisenä seurakuntana se tietysti harrastaisi veneilyä, ehkä kalastustakin. Ja se olisi mies. Ihan

vain siksi, koska Roihuvuoren ja Tammissalon kirkot ovat niin jämeriä, maskuliinisia. Silti ne keräävät ihmiset suojiinsa kuin kanaemo poikasensa, Pyhää Kirjaa lainatakseen. Siis mies, joka on sinut feminiinisyytensä kanssa! Vautsi.

Roihuvuoren ja Tammissalon kirkkojen tiiliseinät huokuvat jotakin aidosti vanhaa, ikiaikaista. Sen sortin hengellinen viisaus vaatii sielullista jyrkyyttä. Se ei asu missä tahansa astiassa, vaan sen on täytynyt hautua ja tekeytyä. Esimerkiksi viidessäkymmenessä vuodessa osaa jo istua pitkään katsomassa auringonlaskua. Antaa parran kasvaa, ajatusten asetua. Kuunnella, miten syvä on hiljaisuus. Miten lempeä, miten pyhä.

Laajasalon kirkko taas on avara ja valoisa kevyt puurakennus, vain kymmenisen vuotta vanha. Siellä käy jatkuva viikske, koska toimisto ja toiminnalliset tilat ovat tiiviissä yhteydessä. Jos kaksi muuta kirkkoa edustavat viisautta ja väkevyyttä, heijastaa Laajasalon kirkko energiaa, iloa ja valoa.

Nämä ominaisuudet yhdistyvät mielessäni kahteen elämään kantavaan voimaan: Jumalaan, jonka miellän luovaksi, laajaksi ja dynaamiseksi persoonaksi, ja jalkapalloon. En tarkoita rinnastaa näitä toisiinsa – tietenkään – tarkoitan vain, että onpa hyvä, että Jumala on keksinyt jalkapallon.

Sieluni silmin näen Roihuvuoren seurakunnan raamikkaana miehenä, jonka olemuksessa on gandalfmaista lepoa, syvyyttä ja huolehtivaisuutta. Mies saattaa kuitenkin toisinaan jättää rauhasan veneilynsä sikseen ja säännätä lapsellisella riemulla pelaamaan jalkapalloa muiden sekaan. Nurmikko tuoksuu, pallo kiiltää auringossa ja kaikilla on hyvä hiki.

Entäs se 49-vuotias vanhus? Minusta hänen pitäisi tulla käymään seurakunnassamme. Ja lukea kotiläksyksi tämä hartaus. Ja sitten tapailla, painaako se askel yhtä paljon nappulakengät jalassa.

Misku Välimäki

Pixabay

Kiikari
2015

Roihuvuoren
seurakunnan lehti

Toimitus
Tulisuontie 2
00820 Helsinki
p. 09 2340 5700
fax. 09 2340 5701

Päätoimittaja
Timo Pekka Kaskinen
p. 09 2340 5700

Toimitussihteeri Misku Välimäki
miska-maria.valimaki@evl.fi

Toimituskunta:
Anna-Mari Kaskinen, Misku Välimäki,
Marko Anttila (nuoret),
Arja Vaulas (Laajasalon aluetyö),
Anja Nurminen (Roihuvuoren aluetyö),
Päivi Meriläinen (lapset)

Ilmoitusmarkkinointi
Pirjo Teva
020 754 2284
040 680 4057
pirjo.teva@kotimaa.fi

Kustantaja:
 KOTIMAA

KIRKKO HELSINGISSÄ
ROIHUVUOREN SEURAKUNTA

Jakelu: Itella posti oy

Seuraava Kiikari ilmestyy 2.9.2015

Matti Malmivaara on mukana muistelemassa Roihuvuoren seurakunnan 50-vuotisjuhlassa Laajasalon kirkolla 24. toukokuuta (ks. juhlatyö sivulla 6).

Kipparina muutoksessa

Roihuvuoren seurakunnan kolmas kirkkoherra Matti Malmivaara jäi eläkkeelle kuusi vuotta sitten. Hän muistelee lämmöllä kahtakymmentä vuottaan (1984–2009) seurakunnan kirkkoherrana.

– Alkuvaikeuksien jälkeen koin, miten luottamus minun ja seurakuntalaisten välillä kasvoi pysyväksi asenteeksi. Se oli itse asiassa välttämätön edellytys riittäväle keskittymiselle vaativaan tehtävään, hän sanoo.

Niukkuudesta selvittiin

Aluksi paikallisseurakunnan hoidettavana oli enemmän taloudellisia asioita. Eri työaloilla oli omat tilinsä, mutta vähitellen Helsingin seurakuntayhtymä otti taloudenpidossa suuremman roolin.

– Se auttoi keskittymään olennaiseen eli hengelliseen työhön, Malmivaara painottaa.

Seurakunnan väestörakenne on muuttunut jatkuvasti. Aluksi Roihuvuoren alueella oli paljon nuorisoa.

– Siinä tilanteessa oli panostettava nuorisotyöhön. Laajasalossa oli taas lapsiperheitä, jolloin satsattiin päiväkerhotoimintaan, kertoo Malmivaara.

1990-luvun alun lama-aika oli vaikea. Niukkuudesta selvittiin muutamista seurakunnan vuokratiloista luopumalla ja henkilöstön luonnollisen poistuman avulla. Sa-

maan aikaan koko organisaatio uudistettiin. Työaloikohtaisesta vastuunkannosta siirryttiin kahden alueen organisaatioon, Roihuvuoren ja Laajasalon alueeseen.

– Aluksi malli toteutettiin liian monopolisena, eikä se toiminut. Sitä onnistuttiin keventämään, jolloin painopiste voitiin suunnata toimintaan eikä turhaan byrokra-tiaan, Malmivaara huokaisee.

Uusi kirkko yhdisti asukkaat

Suurin muutos 2000-luvun alussa oli Laajasalon kirkon rakentaminen. Kirkko yhdisti saaren asukkaita merkittävästi. Jollaksen kappelin saatua purkutuomion myös jollaslaiset kokivat Laajasalon kir-

kon omakseen. Seurakunnan yhteisistä asioista syntyi yhteisvastuullisuutta, ja toiminta monipuolistui ja laajeni.

– Kahdenkymmenenviiden vuoden aikana maallikkoaktiivisuus lisääntyi huomattavasti. Esimerkiksi suuri joukko seurakuntalaisia vetää edelleen piirejä, osallistuu messuryhmien toimintaan ja messujen toteutukseen sekä kantaa vastuuta aulakahviosta. Kun otetaan vastuuta toiminnasta, seurakuntakin alkaa tuntua enemmän omalta, Malmivaara luettelee.

Uskontulkinnalliset leirit hankalia

Malmivaara hämmästelee viimeaikaisia kirkosta eroamisista. Hän itse

ei kokenut ihmisten asenteita kirkkoa kohtaan erityisen kriittisinä.

– Koskaan ei mennyt ovi kiinni enenän edestä seurakuntalaisia kohdattaessa, hän sanoo.

– Vaikeinta ovat olleet tilanteet, jossa seurakuntalaisten keskuudessa on syntynyt uskontulkinnallisia ”leirejä”. Ne hajottavat seurakuntayhteyttä ja estävät arkoja uskoa etsiviä kokemasta hyväksyntästä.

Entä miten Matti Malmivaara on itse muuttunut pitkällä työurallaan?

– Tiedän nyt paremmin kuin 31 vuotta sitten, kuka olen. Aluksi pyrin vastaamaan vain ihmisten odotuksiin. Työni myötä aloin tietää, mitä minä itse olen ja tahdon.

Pekka Vaaramo

**Aluksi pyrin
vastaamaan vain
ihmisten odotuksiin.**

Jollaksen Valintatalon asiakkaina kuudennessa polvessa

Risto Marttinen on asunut Jollaksessa aina. Alue on 70 vuodessa muuttunut voimakkaasti, mutta yksi on ja pysyy: lapsenlapset hakevat karkkinsa samasta kaupasta, missä heidän isoisovanhempansa kävivät ruokaostoksilla. Kaupan nimi vain on muuttunut Elannosta Valintataloksi. Mutta mitä tapahtui kaikelle muulle, sille, mikä ei pysynyt samana?

Mutkikkaan hiekkatien päässä oli kesämökki. Sinne Risto Marttisen äidin vanhemmat, mummu ja mufa, soutivat ensimmäistä kertaa Hermannista vuonna 1934. Paljon muuta kuin mökkejä ei Jollaksessa silloin ollutkaan lukuun ottamatta muutamaa hassua omakotitaloa.

– Ensimmäiset rivitalot tulivat 1950-luvulla ja kerrostalot vuonna 1962. Niitä ennen asukkaita oli vain vaikeat 1 600, kertoo Marttinen.

Mufa kaatui jatkosodassa, ja mummu jäi yksin Mäkelänkadulle. Marttisen vanhemmat muuttivat Jollaksen mökkiin ympärivuotisesti. Eno asui pihämökissä kesäisin, kunnes rakensi omakotitalon Hevossalmeen.

Vuonna 1945 syntyi Risto, ja parisen vuotta myöhemmin Pirkko, joka nykyisin tunnetaan alueella yhtenä Rudolfin Doriksista (ks. haastattelu sivulla 6).

– Isä rakensi 1951 rintamamies-talon Laajasalonkaarelle, ja nyt toinen pojistani asuu siinä, kertoo Marttinen.

Avioituttuaan Marttinen muutti Jollaksen mökkiin. Kun perhe alkoi kasvaa, hän osti koko tontin ja mökin tilalle rakennettiin talo.

– Sanoin silloin vaimolle, että pitikö saada niin paljon lisää siivottavaa, Marttinen naurahtaa.

Bussikuski ei tiennyt, minne ajaa

Ensimmäinen bussi alkoi liikennöidä keskustasta Jollakseen vuonna 1949.

– Se kuski tuli Elannon eteen ja kysyi, mihin asti pitäisi ajaa, Marttinen hymyilee.

Alkuun bussi kulki vain kerran tunnissa, sittemmin kaksi. Siitä oli apua, kun Risto Marttinen aloitti koulun vuonna 1952.

– Bussissa tunsin kaikki, kun meni kouluun. Kaikille piti sanoa päivää, Marttinen nauraa.

Bussi vei koululaiset suurinpiirtein nykyisen Hertta-kaupan kohdalle Herttoniemeen.

– Herttaa vastapäätä tuli myöhemmin viinakauppa, sen kaikki muistaa. Sen takana oli vanha puurakennus, sinne mentiin kouluun. Vuonna 1954 saatiin uusi Eräkäviäjän kansakoulu, jonne mentiin kolmanneksi luokalle. Oppari oli kaupungissa.

Kerrostalojen myötä saatiin Laajasaloonkin koulu, ensin ala-aste, sitten ylä-aste. Nykyisen koulun paikalla oli kuitenkin kaksi omakotitaloa, jotka purettiin.

Kirkon tilalla kuoppa

Rippikoulun Marttinen kävi Porolahden ala-asteella. Muuta paikkaa rippikoululle ei ollut. Ohjaajana oli Iida Maria Nevalainen, rovas-ti Matti Nevalaisen vaimo.

– Matti oli pitkään meidän perhepappi. Hän on kastanut lapseni ja siunannut vanhempani hau-

Bussissa tunsin kaikki... Kaikille piti sanoa päivää.

taan, kertoo Marttinen lämpöä äänessään.

Seurakunnalla oli tuohon aikaan huonosti tiloja Laajasalon alueella. Jollaksen kappeli vihittiin käyttöön vuonna 1962, jossa Pirkko-sisko kävi rippikoulun ja konfirmoitiin, myöhemmin vihittiinkin. Kappeli ei kuitenkaan yksin vastannut tarpeeseen. Toimintaa jouduttiin järjestämään Nevalaisten kerrostalokodissa, kuten raamattupiirejä, jopa joitakin vihkimisiä.

– Matti haaveili omasta kirkosta vuosikymmeniä. Tonttivaraus tehtiin jo varmaan 60-luvulla. Ei tässä silloin ollut kuin hiekkakuoppa, se oli Yliskylän kartanon aluetta, Marttinen muistelee.

Urheilumies löysi seurakunnan

Marttinen kävi aikanaan seurakunnan kerhossa, mutta vahva side seurakuntaan syntyi vasta eläkkeellä. Siitä huolimatta, että isoisä, vaari, oli ollut maallikkosaarnaajana katulähetyksessä. Vaari kuitenkin kuoli jo 1950-luvulla.

Metsästys, kalastus, ulkoilu ja jalkapallo nielivät suuren osan Marttisen vapaa-ajasta. Hän toimi myös Palloseuran puheenjohtajana lähes 30 vuotta ja siinä ohessa valmentajana.

– Muistan, kun isät raivasivat sotien jälkeen pöpelikköön hiekkakentän, suunnilleen siihen kohtaan, mihin Jollaksen kappeli tuli myöhemmin. Sinne päästiin potki-maan. Siellä on vieläkin pieni kenttä, sanoo Marttinen innostuen silminnähden aiheesta.

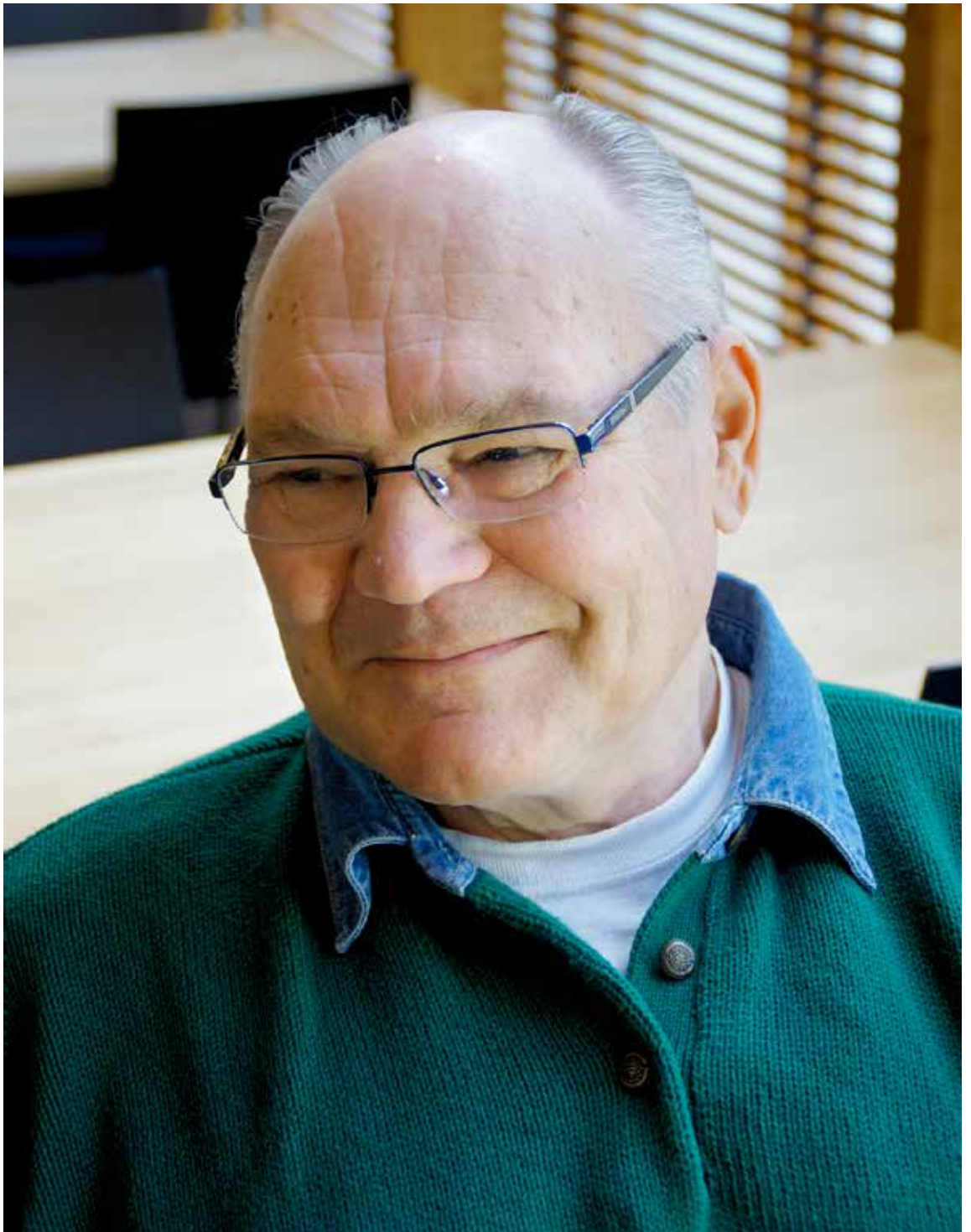
– Kirkko tuli tutuksi harvakseltaan, nyt käyn täällä melkein joka päivä, kertoo mies, jota voi jo luonnehtia seurakunta-aktiiviksi.

Marttinen päivystää Laajasalon kirkon aulakahviossa, on mukana Variksen laulukoulussa ja kuuskymppisten toiminnassa ja lisäksi järjestää aika ajoin vaimonsa kanssa kotiseututoimintaa seurakuntalaisille.

Urheiluinto ja rakkaus luontoon eivät kuitenkaan ole kadonneet mihinkään. Se nousee heti esiin, kun kysyn, mitä mieltä mies on Kruunuvooren rannan rakentamisesta.

– Se on kaksippiipuin juttu. Kehitys ei etene, jos ei jotain tehdä. Alueesta tulee kuitenkin koko ajan kaupunkimaisempi. Pitäisi tiivistää

Marko Anttila

jo rakennettua, ja jättää viheralueet rauhaan. Niitä on viety liikaa, hän sanoo painokkaasti.

– Ja vanhana jalkapalloilijana olen sitä mieltä, että pallo- ja hiekkakenttiä pitäisi olla enemmän, lisää Marttinen vielä tehdessään lähtöä.

Mietin, meneekö hän nyt hakemaan lapsenlapsiaan. Jospa he pelaavat ensin jalasta ja hakevat sitten Valintatalosta jätskit. Paljasjalkaiset jollaslaiset.

Arja Vaulas ja Misku Välimäki

Risto Marttinen on nähnyt Jollaksen kesämökkialueen kasvavan kerrostalokortteleiksi.

Toivonpäivä tuo iloa ikäihmisille

Torstai 4. kesäkuuta on täynnä toivoa Itä-Helsingissä. Alueen seurakuntien ideoiden Toivonpäivän teemana ovat vanhukset ja heidän unelmansa.

Maksuttomassa tapahtumassa Itäkeskuksen Matteuksenkirjokolla on muun muassa musiikkia, tanssia ja yhteislaulua. Esiintyjät ovat pääosin yli 65-vuotiaita itä-helsinkiläisiä (ks. ilmoitus sivulla 6). Tapahtuma alkaa kahvitarjoilulla kello 13.30 ja päättyy kello 16.

Mukaan kutsutaan erityisesti niitä vanhuksia, joilla on harvoin mahdollisuus osallistua tapahtumiin ja tilaisuuksiin.

Vanhusten unelmia kerätään toukokuun aikana Itä-Helsingin diakoniatyön tapahtumissa, kuten ryhmissä ja soppakirkoissa, sekä kotikäynneillä. Unelmia ripustetaan esille Toivonpäivässä.

Teemalla viestitään, ettei ihminen ole koskaan liian vanha unelmoimaan ja etteivät vanhus-tien unelmat välttämättä ole kovin

suuria. Niiden toteuttamisessa voi auttaa kuka vain!

Helsingin kaupunki on Toivonpäivän yhteistyökumppani. Idän kotihoito ja monipuoliset palvelukeskukset, mukaan lukien Roihuvuoren palvelukeskus, ovat vahvasti mukana päivässä.

Unelmointi luo toivoa!

Eila Jaakola

Tarpoilasta Laajarantaan

Ilma Laajarannassa on täynnä iloa ja hymyä. Kuvat eivät meinaa onnistua, koska kaksi entistä Roihuvuoren seurakunnan pappia hassuttelevat niin paljon. Huomaa, että eläkeläiset Pekka Vaaramo ja Jorma Karanko ovat tehneet pitkään yhdessä nuorten kanssa töitä. Nyt he muistelevat, millaista se oli.

Kun Pekka Vaaramo ja Jorma Karanko tulivat 1970-luvun lopussa papeiksi Roihuvuoreen, oli rippikoululaisia paljon, yli 500 vuodessa. Kaikki rippileirit pidettiin seurakunnan omassa leirikeskuksessa, Tarpoilassa. Se oli vanha huvila Sipoon Gesterbyssä ja seurakunnan käytössä parikymmentä vuotta.

– Nykyisen viikon sijasta leirit kestivät kaksi viikkoa, niihin mahtuu paljon muistojia, kertoo Vaaramo, joka hoiti lapsityön ja virastopapin vastuiden ohessa Tarpoilan asioita. Karanko vastasi nuorisotyöstä.

– Oli vauhtia ja välillä vaaratilanteitakin. Oltiin nuoria ja lapsenmielisiä, hymyilee Vaaramo.

Jotkut halusivat kokeilla, miltä arkussa tuntui olla.

Vaaramo veti yleensä leirit yhdessä uskonnonopettajana toimineen puolisonsa Riitta Vaaramon kanssa.

Tarpoilassa oli myös syksyn jatkorippikoulut, jotka olivat vapaaehtoisia viikonloppuleirejä. Vain ilta- ja päivärippikoulut järjestettiin kaupungissa.

– Melkein kaikkihan sinne tulivat, jatkikselle, Karanko sanoo.

Viplua ja präihistä

Jekut ja hauskuudet värittävät miesten Tarpoila-muistoja. Leikittiin esimerkiksi präihistä öisin, jossa pimeässä yritettiin sammuttaa kavereiden kynttilää. Jatkoripareilla vietettiin Viplua, jossa yhdistettiin vappu ja joul.

– Raahattiin pihlaja sisälle ja koristeltiin se ilmapalloon. Puuro värjättiin karamelliväriä kirkkaan vihreäksi, Vaaramo nauraa.

Nuoret pitivät Tarpoilassa uudenvuoden leirejä. Talvela oli napakelkka jäällä, kesällä pelattiin lentopalloa. Kerhonoijaajat pääsivät joka vuosi jouluahterille, jonka valmisti ”taidola ja sydämellä” Tarpoilan hengetär, emäntä Eeva Granlund.

– Eeva oli loistava ruoanlaittaja, hyvä taloudenpitäjä ja hän rakasti nuoria. Keittiössä oli ai-

na juttuseuraa ja ovi auki, miehet haikailevat.

Vuosittain Roihuvuoren seurakunnan työntekijät laittoivat Tarpoilan talkoilla kesäkuntoon.

Tarpoilasta oli kuitenkin luovuttava. Se ei ollut niin tuotava kuin Helsingin seurakuntayhtymän isot leirikeskukset. Nykyisin Tarpoilassa toimii Vastuunkantajat ry:n kuntoutuskoti päihdeongelmaisille.

Jumalan rakkaus on kuin laaja ranta

Tarpoilasta monen nuoren tie kulki rippikoulun kautta Laajarantaan, Roihuvuoren seurakunnan nuorisotyön kerhotoon. Huvila otettiin käyttöön 1970-luvun puolivälissä.

Pekka Vaaramo ehdotti Laajaranta-nimeä silloisen nuortenlaulun mukaan: Jumalan rakkaus on kuin laaja ranta. Sitä ennen paikka tunnettiin Kesäkotina, Kesiksenä.

Tapahtumissa ja nuorteniloissa tuli kokeiltua hurjiakin juttuja.

– Kerran hommasin paikalle oikean ruumisarkun, jonka äärellä puhuttiin kuolemasta ja Jumalasta. Jotkut halusivat kokeilla, miltä arkussa tuntui olla, kertoo Karanko.

Tarpoila ja Laajaranta ovat olleet merkittäviä paikkoja tuhansien nuorten elämässä. Niissä on saanut puhua vaikeistakin asioista, opetella hiljentymistä Jumalan edessä ja tutustua uusiin ystäviin.

Jorma Karanko siirtyi Kansan Raamattuseuraan vuonna 1990, ja sieltä Kotiyhmäverkosto ry:n palvelukseen, josta hän jäi eläkkeelle vuonna 2009.

Pekka Vaaramo lähti kapalaisen tehtävistä Lohjalle perheasiain neuvottelukeskukseen johtajaksi vuonna 1998. Sieltä tie vei neljä vuotta myöhemmin Itäkeskuksen perheneuvontaan, josta hän jäi hiljan eläkkeelle.

Muistot leireistä ja nuorisista ovat hauskoja ja lämpimiä. Miehet ovat selvästi nauttineet työstään. He lähettävät terveisensä jo keski-ikään ehtineille entisille rippikoululaisilleen.

Arja Vaulas

Roihuvuoren seurakunta vt. nuorisotyöntekijä, lehtori 1986–1990 nuorisopappi 1990–2004 Laajasalon alueen pastori 2004–

Tarpoilan leirikeskus oli tärkeä paikka nuorille ennen Laajarantaa.

Laajaranta kirvoitti entisissä työtovereissa paljon muistoja.

YhteisvastuuRap-sanoituskilpailu ratkesi

YhteisvastuuRap-sanoituskilpailun palkintojenjako suoritettiin Tammenterhokirkossa Tammisalossa sunnuntaina 26. huhtikuuta. Yhteisvastuukeräyksen ulkomainen kohde on maanjäristyksen runtelema Haiti, jossa monet koulut tuhoutuivat järistysten seurauksena.

Timo Pekka Kaskinen

Tehtäväksiantona oli kirjoittaa rap-pisanoitus aiheesta "Auta lapsi kouluun". Kisa oli suunnattu peruskouluikäisille.

Koululaisten teksteistä kuultaa syvä samaistuminen toisten hä-

tään ja vilpitön halu auttaa. Asiantuntevana tuomarina oli rap-artisti Daikini eli Lauri Kemppainen. Kisan järjestivät yhteistyössä Roihuvuoren seurakunta ja *Lastenmaa*-lehti.

Kisan voitti Mario Pirinen, toiseksi sijoittuivat Elli Thurén ja Touko-Matti Jaakola, ja Nea Ananin tuli kolmanneksi. Roihuvuoren seurakunta ja *Lastenmaa* onnittelevat voittajia!

Aa, bee, cee,
Mario Pirinen
voitti, jee!

Elli Thurénin
hopeamitali
maistui
makealle.

”Auta, auta kouluun lapsi anna oppiin tukea
Auta, auta harmaakinhapsi anna aikaa, lainaa kirja, jota lukea
Lukevaa ei voi helposti puijata Lukevaa ei voi vihaamaan huijata
aa ja bee ja aa, bee, cee jokainen koulua tarvitsee
cee ja dee ja cee, dee, ee jokainen avun ansaitsee
Auta, auta kouluun lapsi joka pikku lyyli vapaa on tyyli kouluun mahtuu
kaikki värit ja koot Dissata voit kaikki tsoot tsoot tsoot
Älä jätä tätä jouluun

vaan auta nyt kouluun jokainen lapsi Koulussa oppii jakamaan erottaan mikä valhetta vaan ei alkemiaa, ei magiaa vaan tosi tietoa hakemaan vaikka uutta kieltä ja avaraa mieltä kaverikin löytyy koulutieltä
aa ja bee ja aa, bee, cee jokainen koulua tarvitsee
cee ja dee ja cee, dee, ee jokainen avun ansaitsee
Kaikki ei ole vaan matikkaa filiksetkin oppii tunnistamaan ja kaveria mäessä jeesaamaan
Lukevaa ei voi helposti puijata Lukevaa ei voi vihaamaan huijata.

Mario Pirinen

”Yksi poika Haitissa, kuin poika minun naapurissa.
Se tahtois kouluun päästä, ei pääse syystä tästä. Oli Haitissa järistys kova. Sitä ennen hänel koulu oma. Poika ja isä oli pellolla, kun alkoi järistä todella. Onneks selvittiin ehjin nahoin, nyt jatketaan uusin tavoin. Auta keräämään Haitille rahaa, ettei siellä olis elämä kurjaa. Laita kiertämään hyvä, anna heille parannuksen jyv! Silloin taas on kouluhin varaa, pääsee oppimaan tuota pikaa.

Elli Thurén

Kuvassa pronssimitalistit Touko-Matti Jaakola ja Nea Ananin rapartisti Daikini vierellä. Edessä Lastenmaan päätoimittaja Anna-Mari Kaskinen.

Toivonpäivä

TARTUTA TOIVOA! 4.6.2015

Vanhanakin saa unelmoida!
Päätapahatuma 4.6. klo 14
Matteuksen kirkolla Itäkeskuksessa.

Pääosissa seniorit ja heidän osaamisensa.
Kahvitarjoilu alkaen klo 13.30. Juontajana Wilma Schlizewski.
Taukojumppaa ja yhteislaulua. Tapahatuma päättyy klo 16.

Räppimummo
Eila

Riskiryhmä rokkaa!!!

Ylipormestari
Eva-Riitta Siitonen

Tervetuloa, kaikki ikäihmiset!

Idän suurkuoro ja Myllypuron tanssiryhmä

KIRKKO HELSINGISSÄ

Yhteistyössä:
Helsingin kaupunki

Juhlakutsu

Meillä on ilo kutsua Sinut sunnuntaina 24.5. juhlimaan kanssamme Roihuvuoren seurakunnan 50-vuotissyntymäpäivää. Läheisesi ja ystäväsi ovat tervetulleita mukaan.

Päivä alkaa juhlamessulla Roihuvuoren kirkossa klo 10, josta siirrymme viettämään juhlaa Laajasalon kirkolle. Roihuvuoresta on maksuton nonstop-bussikuljetus Laajasaloon. Halutessasi voit liittyä ristisaattoon, joka lähtee kävellen pian messun jälkeen Laajasalon kirkolle (säävaraus).

Laajasalon kirkon juhla alkaa suolaisella ja makealla tarjoilulla kello 12 alkaen. Lapsille on omaa ohjelmaa sisällä ja ulkona.

Emme tarvitse lahjoja tai kukitusta vaan iloitemme paikallaolostasi. Jos kuitenkin haluat muistaa meitä, voit tehdä syntymäpäivälahjoituksen äkillisiin taloudellisiin vaikeuksiin ajautuneiden alueemme lapsiperheiden hyväksi.

Tilitiedot: Helsingin seurakuntayhtymä
FI420651800016426
Viite: Roihuvuoren srk / diakoniatyö

Sydämellisesti tervetuloa!

Roihuvuoren seurakunta

Rudolfin Doristen Pike kiittää antoisista vuosista

Rudolfin leikkipuiston vastaava ohjaaja Pirkko Sariola, Pike, aloitti uransa leikkipuistossa jo 14-vuotiaana Roihuvuoressa. Sittemmin hänestä tuli yksi ”Rudolfin Doriksista”. Pitkän työuran yhdessä tehnyt kolmikko on nyt jäämässä yksi kerrallaan eläkkeelle. Kesäkuussa on Sariolan vuoro.

Rudolfin leikkipuistossa on jo hiljaista, kun saavumme neljän jälkeen kuvaajan kanssa paikalle. Pari lasta leikkii pihalla, suurin osa leluista on jo kerätty paikoilleen. Kuistilla seisoo pienehkö mutta varman olinen nainen, **Pirkko Sariola**, Pike. Naisesta näkee heti, että hän on täällä kotonaan.

– Tiesin jo lapsena, että haluan opettajaksi. Kutsumukseni on työskennellä lasten ja nuorten kanssa, kertoo Sariola äänessään samaa vaikautta kuin koko olemuksessa.

Helsingin kaupungin leikkipuistotoiminta kesäruokailuineen, monipuolisine välineineen ja ohjattui- tekemisineen on ainutlaatuista Suomessa, jopa koko maailmassa. On helppo uskoa Sariolaa, kun hän kertoo viihtyneensä työssään hyvin.

– Tietenkin on välillä huonojakin päiviä, niin kuin kaikilla. Lapset ja nuoret ovat omalla tavallaan haaste, vanhemmatkin. Mutta paljon enemmän on hauskoja ja hyviä hetkiä, eikä yksikään päivä ole samanlainen.

Seurakunta yhteistyökumppanina

Sariola aloitti Rudolfin leikkipuiston vastaavana ohjaajana vuonna 1977, vain neljä vuotta puiston perustamisen jälkeen. Heti ensimmäiseksi hän soitti kaikki alueen toimijat läpi sopiakseen yhteistyökumppanuudesta.

– Yhteistyö Roihuvuoren seurakunnan kanssa alkoi 80-luvun alkupuolella lapsityön vastaavan **Satu Helohongan** kanssa. Satu muisti meitä aina, kun seurakunnssa oli jotain mukavaa lapsille. Hän tuli tietenkin myös aika ajoin Rudolfiin, muistelee Sariola lämpimästi.

Sittemmin yhteistyö jatkui diakonni **Tiina Selinin** kanssa, jolle Sariola ehdotti perhekerhon pitämistä. Ajatuksena oli, että vanhemmat saisivat keskustella keskenään sillä aikaa, kun ohjaajat huolehtivat lapsista. Kerholle oli selvä tilaus, ja sitä pidettiin pitkään.

– Joka kerralla oli tietty teema, josta keskusteltiin. Saatoimme kutsua jonkun alustamaan asiaa. Alustajia riittikin Matti Nevalaisesta lähtien, nauraa Sariola.

Asiakaskunnan pikkuhiljaa vaihduttua, muuttuivat myös tarpeet. Kun vanhemmat ennen tarvitsivat aikaa toisten aikuisten kanssa, halutaan nyt tehdä ja touhuta lasten kanssa yhdessä. Niinpä syntyi Puuhaperhekerho, jota tällä hetkellä vetää kerran viikossa lapsityöntekijä **Nina Haddadin**.

Ainutlaatuinen työtoveruus

Jos Sariola on pitänyt työstään, on hän myös pitänyt työtovereistaan. Hiukan haikeasti hän kertoo ohjaajakolmikosta, Rudolfin Doriksista, johon kuuluvat hänen lisäksi **Tuula Jespers** ja **Sirkka Anikari**.

– Kun triomme yhteiseen hii- leen puhaltaminen oli niin selkeää,

”Hymy ei maksa mitään, mutta antaa paljon”, on Pirkko Sariolan motto.

antoivat Rudolfin lasten vanhemmat meille lempinimen Rudolfin Dorikset. Se oli meistäkin osuva ja kiva, kertoo Sariola.

Doristen määrä kuitenkin supistui kahteen viime keväänä Anikarin jäätyä eläkkeelle.

– Nyt on enää Tuula ja minä. Kolmenkymmennenviiden yhteisen vuoden jälkeen olemme kuin vanha aviopari, tiedämme jo ilmeestä, mitä toinen ajattelee, nauraa Sariola.

Aamukahvi omassa pihassa

Kun kysyn, mitä Sariola on aina haaveillut tekevänsä eläkkeellä, puhelias nainen hiljenee. Sitten hän kertoo, ettei ole koskaan elänyt ”sitku-” tai ”mutku-elämää”. Hän ker-

too myös viihtyvänsä kotona ja nauttivansa aika ajoin yksinolosta, vaikka onkin sosiaalinen ihminen.

– Jos jotain odotan, niin sitä, että saan ihan rauhassa nauttia aamukahvin ja lukea Hesarin omassa pihassa, hän huokaa.

– Ja on meillä lastenlasten kanssa kyllä joitakin kesäsuunnitelmia, kertoo Sariola hivenen arvoituksellisesti.

Kolme tytärtä ja viisi lastenlasten pitävät varmasti huolen siitä, ettei eläköllääkään jokainen päivä ole ihan samanlainen.

*Elä päivä kerrallaan se riittää.
Älä muistele eilistä, sillä se on jo mennyt.
Älä murehdi huomisesta, sillä sen aika ei ole vielä.
Tee juuri tästä hetkestä elämisen ja muistamisen arvoinen.*

Näiden sanojen myötä haluan kiittää kaikkia Rudolfin leikkipuiston yhteistyökumppaneita ja asiakkaita. Kiitos, että olen saanut teidän kanssanne taivaltaa niin ylä- kuin alamäetkin reilun kolmenkymmenen vuoden ajan.

Pike

Misku Välimäki

En ole koskaan elänyt sitku- tai mutku-elämää.

Timo Pekka Kaskinen

Käpylän Pyöveli rauhoittuu kirkossa

Käpylän Pyövelinä tunnettu Jukka Järvinen haluaa vaikuttaa yhteiskunnassa ja kirkossa. Entisen ammattinyrkkeilijän sydäntä lähinnä ovat syrjäytyneet nuoret, päihdeongelmaiset ja asunnottomat. Jos roihuvuorelainen Järvinen saisi muuttaa yhden asian maailmassa, kaikilla olisi koti.

Muki katoaa isoon kouraan Roihuvuoren kirkon penkissä. Jukka Järvisen kahvihammasta kolottaa. ”Tää on nii parasta”, hymyilevät ruskeat silmät.

Hymy kaikkoaa, kun kysyn eduskuntavaalien jälkeisistä tunneista. Järvinen oli toista kertaa SDP:n ehdokkaana ja uskoi tällä kertaa pääsevänsä läpi.

– Kyllä harmitti. Tunnelma ja palaute teltoissa oli niin hyvä, että uskoin vahvasti mahdollisuksiini. Viime kerralla meni hyvin, nyt uskoin menevän vielä paremmin. Mutta ehkä mun aikani ei ollut vielä, hän sanoo katse penkissä.

Järvinen sai kipinän politiikkaan, kun aitajuoksija ja entinen kansanedustaja **Arto Bryggare** pyysi häntä kuntavaaliehdokkaaksi.

– En mä silloin tiennyt hommaasta paljon muuta kuin Halmeen sekoilut. Halmeen politiikka oli vitsi. Mutta aloin miettiä omaa lähestymistäni. Halusin auttaa asunnottomia, päihdeongelmaisia ja syrjäytyneitä nuoria. Nyt olen kaupunginvaltuutettu.

Sen lisäksi Järvinen on ollut kirkkovaltuutettu ja seurakunta-neuvoston jäsen edellisellä kau-

della Oulunkylän seurakunnassa. Tällä kaudella hän ei enää ehtinyt kiireiltään mukaan.

Järvinen ei osaa tarkkaan sanoa, mitä odottaa uudelta hallitukselta.

– Odotan sellaista, mitä ei voi tapahtua: tuloerojen kaventumista. Mutta arvot kovenevat jatkuvasti. Poliitikassa on liian vähän heikompiosaisten puolustajia. Tarvittais vahvaa politiikkaa, mutta ei ihmisen hinnalla, sanoo mies aidosti murheellisena. Pää painuu alas.

– Yhden ihmisen syrjäytymisen maksaa miljoonan, sitä ei moi tiedä, kuuluu vielä penkistä.

Periksiantamaton Pyöveli

Puhe suomalaisnyrkkeilijöiden menestyksestä muuttaa Järvisen olemuksen. Selkä oikenee, silmät syttyvät. Haastattelua edeltävänä lauantaina 26. huhtikuuta **Edis Tatlin** voitti kevyen sarjan Euroopan mestaruuden ja **Eva Wahlström** ylemmän höyhensarjan Maailmanmestaruuden. Järvinen hurrasi katsomossa.

– Tuntuu älyttömän hyvältä katsoa, kun muut tekee! Itse en enää haikaile kehään, mä olen lyönyt ihan tarpeeksi, hän sanoo.

Käpylän Pyövelillä on takanaan 26 vuoden nyrkkeilyura, ensin amatööriinä, sitten ammattilaisena. Nyrkkeilyssä amatööri ei tarkoita aloittelijaa vaan sitä, että eriä on vähemmän ja hanskat ovat paksummat kuin ammattinyrkkeilyssä. Paitakin pidetään päällä.

Jukka Järvinen voitti raskaan sarjan 31 ammattilaisottelusta 25. Tv-juontaja **Simo Rantalainen** lanseerasi nimen Käpylän Pyöveli kuvaamaan karpasien periksiantamattomuutta. Nyrkkeilijä asui siihen aikaan Käpylässä.

– En nyrkkeile enää ollenkaan, mutta liikun paljon muuten. Sporttaaminen mut aikanaan pelastikin ja monen mun kaverin. Joillakin meni perhe ja koti, kaikki. Vanhoja tuttuja käyn joskus morjestamassa vankilassa, niiden näkemisestä tulee aina hyvä mieli, Järvinen sanoo.

Samalla hän kertoo, miten huonosti yhteiskunta kohtelee entisiä vankeja. Kerran rikollinen, aina rikollinen. Siihen pitäisi saada muutokset.

Oma Via Dolorosa

Järvinen on kulkenut oman Via Dolorosansa lapsuudesta aikuisuuteen. Isä seurasi sodan kokeneen vaarin jäljissä, joi liikaa ja löi. Nuorena Järvinen etsi paikkaansa Helsingin jengeissä, ryyppäsi itsekin ja tappeli.

– Isän kanssa on nykyään hyvät välit. Lyöminen loppui, kun 15-vuotiaana juuri nyrkkeilyn

Tarvittais vahvaa politiikkaa, mutta ei ihmisen hinnalla.

Hengellisyys merkitsee Jukka Järviselle kotia. Usko ja perhe ovat hänelle kaikkein tärkeimmät asiat.

Japanilaista hanamia vietetään vuosittain Roihuvuoressa

Hanami-juhlaa on Roihuvuoressa vietetty vuodesta 2008 lähtien. Roihuvuoren seurakunta on yksi juhlan yhteistyökumppaneista.

Hanami-juhlaa vietetään Japanissa siihen aikaan, kun kirsikkapuut alkavat kukkia. Siksi juhlan ajan kohta vaihtelee vuosittain. Japanin pääsaarten eteläosissa juhlaa vietetään yleensä huhtikuun lopulla, pohjoisempana, Hokkaidossa, vähän myöhemmin.

Juhlan tarkoituksena on katsella kirsikkapuun kukkaa. Kukka on

katoavaisuuden symboli. Japanilaiselle samuraille se on ollut soturin elämän vertauskuva. Kukka kertoo elämänsäkaaresta: syntymästä, kukkaan puhkeamisesta ja la- kastumisesta.

Japanilaiset viettävät hanami-juhlaa kokoontumalla puistoihin eväsretkelle.

Hanamia vietetään Roihuvuoressa helatorstaina

Roihuvuoren alueella on Suomen suurin kirsikkapuiden keskittymä. Roihuvuoressa on kaksi puistoa, jossa kasvaa kirsikkapuita: Kirsikkapuisto ja japani-

laistyylinen puutarha.

Tänä vuonna juhlaa vietetään helatorstaina 14. toukokuuta kello 12–18. Sitä ennen ehtii osallistua messuun Roihuvuoren kirkossa kello 10, jossa saarnaa Japanin lähetti Martti Poukka. Päivän aikana on luvassa monipuolista maksutonta ohjelmaa koko perheelle. Juhlapaikka on Roihuvuoren Kirsikkapuistossa, Sahaajankadun ja Abraham Wetterin tien kulmassa.

Noriko Salolle hanami on kuin vappu

Noriko Salon, hänen miehensä Mika Salon ja perheen kahden lap-

sen koti on Tammisalossa, Roihuvuoren seurakunnan alueella.

Salon on kotoisin Japanista.

– Siellä hanami-juhla muistuttaa suomalaisten vappua. Se on iloinen kevään juhla.

Roihuvuoren hanami-juhla on Salolle myös tuttu. He ovat osallistuneet juhlaan joinakin vuosina.

– Jos olemme kotona tuona viikonloppuna, teemme tänä vuonna ehkä pyöräretken Kirsikkapuistoon.

Japanilainen kulttuuri on osa perheen elämää. Kotona puhutaan japania, suomea ja englantia.

Lasten kasvatuksessa Salon japanilainen kulttuuritausta näkyy vahvasti.

– En painosta perhettäni noudattamaan japanilaisia tapoja, mutta käytöstavoissa olen hyvin tarkka. Pidän tärkeänä, että lapset osaavat tervehtiä ja kiittää.

– Kasvatusasioissa tuemme mieheni kanssa toisiamme, Salon hymyilee.

Anna-Mari Kaskinen

Juhlaohjelma ja lisätiedot:
roiuhvuori.fi/hanami

Noriko Salon perhe on osallistunut roiuhvuorelaisen hanamiin.

Käytöstavoissa olen hyvin tarkka.

aloittaneena haastoin isän takapihalla. Että katotaan kuka on kuka. Oltiin molemmat humalassa. Isä ei silloin lyönytään. Kai se siinä tajusi, ettei tän näin pitäis mennä, Järvinen kertoo.

Isä ja poika ovat jutelleet asiat halki moneen kertaan. Järvisen mielestä se on hiton hyvä juttu. Hän kertoo muutenkin opetelleensa puhumista, jonka tärkeydestä hän muistuttaa usein myös teini-ikäistä tytärtään.

– Vuonna -98 raitistu. Olen ollut pikkupojasta asti uskossa, koska mummo oli uskossa, ja hän oli mulle rakas. Näin, miten tärkeätä se oli sille. Mutta vasta tuolloin Jumala puhutteli mua niin voimakkaasti, että mun oli pakko jättää juominen, Järvinen kertoo.

Nyt Järvinen työskentelee päihdetyöntekijänä ja opiskelee sosionomiksi Diakonia-ammattikorkeakoulussa. Hän haluaa vetää ylös niitä, jotka ovat heikoilla.

– Anteeks et mä sanon näin, mut kalja on ihan paska. Tosi paska. Ei se sovi kellekään, murisee ex-nyrkkeilijä kirkonpenkissä.

Matalan kynnyksen messu

Roihuvuoren kirkko on Jukka Järviselle tuttu paikka. Hän on käynyt siellä messuissa ja lukenut päivän tekstejä. Hän on ollut myös puhumassa Roihuvuoren seurakunnan nuortenillassa.

– Aina jos mulla on joku probleema, tuun kirkkoon istuun. Siellä ajatukset jotenkin jäseny

Itse en enää haikaile kehään, mä olen lyönyt ihan tarpeeksi.

vät. Kun lähden on paljon parempi olo, Järvinen kertoo.

Jumala ei kuitenkaan miehen kokemuksen mukaan anna hokuspokkus-vastauksia vaan vastaa arjessa, tekojen kautta.

Eniten Järvinen käy Agricolan kirkon Tuomasmessuissa.

– Niissä on vähän samaa fiilistä kun aikanaan gospelmessuissa, kun asuin Jenkkilässä. Voi veljet, mikä meininki niissä oli!

Järvisen mielestä Suomeen tarvittaisiin lisää kristillisiä matalan kynnyksen paikkoja. Ja iloa. 50-vuotias Roihuvuoren seurakunta saa kuitenkin Jukka Järviseltä täydet pisteet.

– Jatkakaa aktiivista toimintaa, se on upeeta! Ja pitääkää jatkossakin kynnyksen matalana. Kirkkoon pitää voida kenen tahansa tulla kansallisuuteen, sukupuoleen tai mihin tahansa katsomatta. Mä oon muuten itekin 50-vuotias, nauraa Järvinen lopuksi, Käpylän Pyöveli.

Vai pitäisikö sanoa Roihikan Robin Hood. Pitäisi, ellei siitä puuttuisi katu-uskottavuus.

Misku Välimäki

www.laajaranta.fi

10 kysymystä nuorelle ja vanhalle

➤ **1. Kuka olet ja mistä tulet?**
Wilma Korkeela ja tulen Jollaksesta.

2. Missä kävit oman rippikoulusi?
Kopravaarassa talvella 2013.

3. Kerro jokin mieleen jäänyt asia rippikoulustasi.
Elämäni ensimmäinen avantouinti laskettelupäivän jälkeen.

4. Mitä seurakunta sinulle merkitsee?
Kavereita ja hauskaa yhdessäoloa.

5. Millainen seurakunta on 50 vuoden päästä?
Toivottavasti monet olisivat toiminassa vielä mukana.

6. Mikä on paras neuvo, minkä olet ikinä saanut? Kuka sen antoi?
"Ihan sama vaikka mokaa." - Robin

7. Jos voisit olla tunnin ajan joku historiallinen henkilö, kuka olisit?
Prinsessa Diana.

8. Mikä lintu voi lentää korkeammalle kuin maailman korkein vuori?
Vuoret eivät lennä.

9. Mikä olisi nimesi, jos olisit saanut itse päättää?
Olen ihan tyytyväinen nimeeni.

10. Keksi kysymys seuraavalle haastateltavalle.
Mistä kirjoittaisit kirjan? ■

➤ **1. Kuka olet ja mistä tulet?**
Antti Korkeela Jollaksesta.

2. Missä kävit omat rippikoulusi?
Roihuvuoren seurakunnassa, Laajarannassa vuonna 1984.

3. Kerro joku mieleen jäänyt asia rippikoulustasi.
Kivisaaren vierailu ja mukavat kaverit ovat päälimmäisenä mielessäni.

4. Mitä seurakunta sinulle merkitsee?
Yhteisöllisyyttä ja pysyvyyttä. Seurakunnan tapahtumissa ja tilaisuuksissa tapaa tuttuja vuosien varrelta.

5. Millainen seurakunta on 50 vuoden päästä?
Uskon sen olevan edelleen ajan hermolla. Nykyinen seurakunta on pysynyt hyvin mukana muuttuvassa maailmassa. Seurakunta kehittyy ja jalostuu jäseniensä mukana.

Isä ja tytär tunnistavat molemmat kompakysymyksen.

6. Mikä on paras neuvo, minkä olet ikinä saanut? Kuka sen antoi?

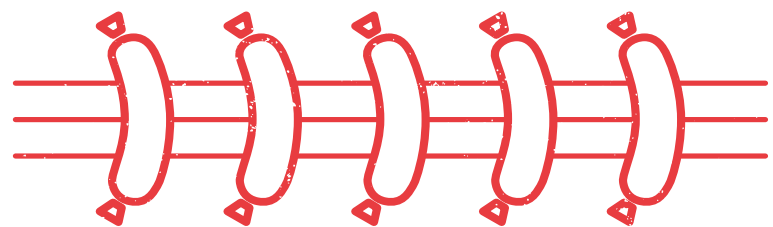
"Uskalla olla oma itsesi." - Äiti

7. Jos voisit olla tunnin ajan joku historiallinen henkilö, kuka olisit?
Kolumbus.

8. Mikä lintu voi lentää korkeammalle kuin maailman korkein vuori?
Dorka kysymys... vuoret eivät lennä.

9. Mikä olisi nimesi, jos olisit saanut itse päättää?
Antti on hyvä nimi.)

10. Keksi kysymys seuraavalle haastateltavalle.
Oletko onnellinen? ■

ChilliGrilli
Laadusta tinkimättä lihaa säästämättä

Nuorten ja nuorten aikuisten grilli-illat aina torstaisin klo 18-21 läpi kesä- ja heinäkuun.
Grillausta, rukousta, musaa, sanaa ja chillailua.
Tule, tuo mukanas grillattavaa ja tuo kaverisikin.
Tarjolla myös pientä syötävää vapaaehtoisella maksulla.
Jos haluat auttaa valmisteluissa, tule paikalle klo 17.30.

SÄÄT VAIHTELEE, GRILLAUS EI!

Heittonuotta

Messut

Toukokuu

Ti 12.5. klo 18.30 **Hiljaisuuden kirkko** Tammisalossa. Helaseppä, Filppula, Kerttu Sarkkola, huilu, lauluryhmä.
Ke 13.5. **Iltamessu** Roihuvuoressa klo 18.
To 14.5. Helatorstai ”Korotettu Herra” **Messu** Roihuvuoressa klo 10. Saarna Japanin lähetti Martti Poukka, Vilkkilä, Filppula, Sonóruksen nuoret.
Yhteisvastuun kiitosmessu Laajasalossa klo 12. Laaksonen, Filppula, Sonóruksen nuoret.
Su 17.5. 6. sunnuntai pääsiäisestä ”Pyhän Hengen odotus”
Messu Roihuvuoressa klo 10. Nurminen, Vaulas, Mannermaa.
Messu Laajasalossa klo 12. Laaksonen, Vaulas, Mannermaa.
Ke 20.5. klo 18 **Iltamessu** Roihuvuoressa.
Su 24.5. Helluntaipäivä ”Pyhän Hengen vuodattaminen”
50-vuotisjuhlamessu Roihuvuoressa klo 10. Cantiamo, Sonórus, Anna-Maija Virtanen, urut. Juhlat Laajasalossa n. klo 13.
Ke 27.5.
Soppakirkko Roihuvuoressa klo 13. Helaseppä, Filppula.
Iltamessu Roihuvuoressa klo 18.
Su 31.5. Pyhän Kolminaisuuden päivä ”Salattu Jumala”
Messu Roihuvuoressa klo 10. Vilkkilä, Vaulas, Mannermaa.
Vanhusten kirkkopyhän messu Laajasalossa klo 12. Kaskinen, Niva-Vilkko.

Kesäkuu

Ke 3.6. **Iltamessu** Roihuvuoressa klo 18.
Su 7.6. 2. sunnuntai helluntaista ”Katoavat ja katoamattomat aarteet”
Messu Roihuvuoressa klo 10. Ek, Niva-Vilkko.
Messu Laajasalossa klo 12. Ek, Niva-Vilkko.
Ke 10.6 **Iltamessu** Roihuvuoressa klo 18.
Su 14.6. 3. sunnuntai helluntaista ”Kutsu Jumalan valtakuntaan”
Messu Roihuvuoressa klo 10. Helaseppä, Mannermaa. Sään salliessa ulkona.
Messu Laajasalossa klo 12. Helaseppä, Mannermaa.
Ke 17.6. **Iltamessu** Roihuvuoressa klo 18.
La 20.6. Juhannuspäivä ”Tien raivaa-ja”
Messu Laajasalossa klo 12. Tähtinen, Niva-Vilkko. Ei messua Roihuvuoressa.
Su 21.6. 4. sunnuntai helluntaista ”Kadonnut ja jälleen löytynyt”
Messu Roihuvuoressa klo 10. Vilkkilä, Niva-Vilkko. Ei messua Laajasalossa.
Ke 24.6 **Iltamessu** Roihuvuoressa klo 18.
Su 28.6. 5. sunnuntai helluntaista ”Armahtakaa!”
Messu Roihuvuoressa klo 10. Vilkkilä, Filppula.
Messu Laajasalossa klo 12. Nurminen, Filppula.

Heinäkuu

Ke 1.7. **Iltamessu** Roihuvuoren kirkossa klo 18.
Su 5.7. Apostolien päivä ”Herran palveluksessa”
Messu Roihuvuoren kirkossa klo 10. Kaskinen, Filppula.
Messu Laajasalon kirkossa klo 10. Kaskinen, Filppula.
Ke 8.7. **Iltamessu** Roihuvuoressa klo 18.
Su 12.7. 7. sunnuntai helluntaista ”Rakkauden laki”

Messu Laajarannassa klo 12. Nurminen, Mannermaa. Ei messua Roihuvuoressa tai Laajasalossa.
Ke 15.7. **Iltamessu** Roihuvuoressa klo 18.
Su 19.7. Kirkastussunnuntai ”Kirkastettu Kristus”
Messu Roihuvuoressa klo 10. Vaulas, Mannermaa.
Messu Laajasalossa klo 12. Vaulas, Mannermaa.
Ke 22.7. **Iltamessu** Roihuvuoressa klo 18.
Su 26.7. 9. sunnuntai helluntaista ”Totuus ja harha”
Messu Roihuvuoressa klo 10. Laaksonen, Mannermaa.
Messu Laajasalossa klo 12. Laaksonen, Mannermaa.
Ke 29.7. **Iltamessu** Roihuvuoressa klo 18.

Elokuu

Su 2.8. 10. sunnuntai helluntaista ”Uskollisuus Jumalan lahjojen hoitamisessa”
Messu Roihuvuoressa klo 10. Vaulas, Niva-Vilkko.
Messu Laajasalossa klo 12. Vaulas, Niva-Vilkko.
Ke 5.8. **Iltamessu** Roihuvuoressa klo 18.
Su 9.8. 11. sunnuntai helluntaista ”Etsikkoajkoja”
Messu Roihuvuoressa klo 10. Laaksonen, Filppula.
Messu Laajasalossa klo 12. Laaksonen, Filppula.
Ke 12.8. **Iltamessu** Roihuvuoressa klo 18.
Su 16.8. 12. sunnuntai helluntaista ”Itsensä tutkiminen”
Messu Roihuvuoressa klo 10. Kaskinen, Niva-Vilkko.
Messu Laajasalossa klo 12. Kaskinen, Niva-Vilkko.
Ke 19.8. **Iltamessu** Roihuvuoressa klo 18.
Su 23.8. 13. sunnuntai helluntaista ”Jeesus, parantajamme”
Messu Roihuvuoressa klo 10. Saarna Jukka Kääriäinen, Kaskinen, Ek, Filppula.
Messu Laajasalossa klo 12. Saarna Jukka Kääriäinen, Helaseppä, Niva-Vilkko.
Ke 26.8. **Iltamessu** Roihuvuoressa klo 18.
Su 30.8. 14. sunnuntai helluntaista ”Lähimmäinen”
Messu Roihuvuoressa klo 10. Ek, Tähtinen, Mannermaa.
Messu Laajasalossa klo 12. Vilkkilä, Tähtinen, Mannermaa.

Musiikkia

Ti 12.5. **Kevätlaulajaiset** Laajasalossa klo 18. Juha-Matti Terämä juontaa. Laajasalon kirkon kuorot, Niva-Vilkko.
Ti 12.5. **Kevätkonsertti** Roihuvuoressa klo 18. IHMO:n kitaraoppilaat esiintyvät.
To 14.5. **Konsta Jylhän kauneimmat** Roihuvuoressa klo 18. Ikaalisten kirkkokuoro ja Viulupelimannit. Kolehti.
Ti 19.5. **Kevätlaulajaiset** Roihuvuoressa klo 18. Cantiamo, Sonórus, Sade Bartling, Markku Känninen, Filppula.
To 21.5. **Vanhan musiikin konsertti** Roihuvuoressa klo 19. Metropolian ja Konservatorion vanhan musiikin opiskelijat Timo Junturan johdolla.
To 28.5. **Kitarakonsertti** Roihuvuoressa klo 19. Valon ja varjon maisemia. Paul-Erik Söderqvist, kitara, säveltäjinä Torroba, Barrios, Turina, York. Ohjelma 10/5 €.

Laajarannan kesäillat

Laajarannan suositut kesäiset illat sunnuntaisin klo 18 jatkuvat tänäkin kesänä.
Yhteistä ohjelmaa Laajarannan pihalla, makkaranpaistoa ja kahvit.
Iltojen ohjelmista vastaavat:
28.6. Nurminen ja Mannermaa
5.7. Vaulas, Mannermaa. Vieraina nimikkolähettimme Taiwanilta Upu ja Jan-Erik Leppänen.
12.7. Kaskinen, Mannermaa
19.7. Mero-Hiltunen, Mannermaa
26.7. Tähtinen, Mannermaa
2.8. Laaksonen, Niva-Vilkko
9.8. Filppula

Laajarannan perinteiset

juhannusjuhlat

Pe 19.6. klo 18 alkaen lipunnostolla. Ohjelmaa ja yhdessäoloa. Ohjelmasta vastaavat Ek, Helaseppä ja Niva-Vilkko.

Päiväkerhoryhmissä paikkoja

Syksyn päiväkerhoryhmiin paikkoja vielä vapaana. Tiedustelut Päivi Meriläinen, paivi.merilainen@evl.fi.

Tuemme Nepalia -ilta

ke 13.5. klo 18.30. Köyhän maan ja lasten avuntarve maanjäristyksen jälkeen, vieraana Nepalín lähetti Kirsti Kirjavainen. Nurminen.

Laajasalon kirkon aulakahvio

on auki kesällä ma–pe klo 10–14. Kauniilla ilmalla ulkona terassille. Kahviolla tuetaan Tallinnan Peetelin lastenkotia.
Kahvio on kiinni 13.–24.7.

Kesäpiiri

Keskiviikkoisin klo 13
3.6. Roihuvuoren kirkossa
10.6. Tammisalón kirkossa
17.6. Laajasalon kirkossa
24.6. Laajarannassa
1.7. Roihuvuoren kirkossa
8.7. Tammisalón kirkossa
15.7. Laajarannassa
22.7. Laajasalon kirkossa
29.7. Roihuvuoren kirkossa
5.8. Tammisalón kirkossa
12.8. Laajasalon kirkossa
19.8. Tammisalón kirkossa
26.8. Laajarannassa

Laulukoulu

Roihuvuoren kirkon seurakuntasalissa
ma–ke 17.–19.8. ja ma–ti 24.–25.8. klo 18.30–21
Laulukoulu on erityisesti aloittelijoille, mutta myös pitkään laulua harrastaneet sekä puhetyöläiset voivat saada sieltä hyviä vinkkejä. Opetus tapahtuu ryhmässä. Laulunopettajana dipl. laulaja Hannele Filppula. Maksuton, ei ilmoittautumista. Tervetuloa!

Diakoniatyön vastaanotot kesällä 2015

Roihuvuoren alue

Roihuvuoren kirkon diakoniatoimisto. Ajanvaraus tiistaisin klo 9–10 diakoniatoimistosta tai p. 09 2340 5758.

Laajasalon alue

Laajasalon kirkon diakoniatoimisto. Maanantaisin klo 9–11 voit varata ajan p. 09 2340 5768 tai tulla vastaanotolle.

Timo Pekka Kaskinen

Roihuvuoreen uusi pappi

Roihuvuoren seurakunnassa aloitti vappuna uusi pappi, **Annaelina Tähtinen**. Tähtisellä on monipuolista kokemusta papintöistä, muun muassa lapsi- ja perhetyössä. Viimeiset pari vuotta hän on tehnyt nuorisotyötä Kansan Raamattuseurassa.

Juha Meriläisen siirryttyä kirkkohallitukseen toimii Tähtinen Roihuvuoren alueen pappina elokuun loppuun. Seurakunta toivottaa hänet lämpimästi tervetulleeksi.

Hääkuvanäyttely

Laajasalon kirkon aulakahviossa järjestetään näyttely seurakuntalaisten hääkuvista ke 10.6. alkaen.

Jos haluat hääkuvasi näyttelyyn, toimita se ma 8.6. mennessä kehystettynä Laajasalon kirkolle, Reposalmentie 13. Kuvan voi jättää suntiolle arkisin klo 10–14 sekä tapahtumien ja tilaisuuksien aikaan.

Liitä mukaan nimesi, yhteystietosi, kuvauspaikka ja vihkipäivämäärä. Jos et halua nimeäsi esille, ilmoitathan siitä.

Hääkuvia tulee näyttelyyn niin monta kuin vitriiniin mahtuu. Näyttely jatkuu elokuun loppuun.

Tiedustelut: Tiedottaja Misku Välimäki, p. 09 2340 5713, miska-maria.valimaki@evl.fi.

ERIKOISHAMMASTEKNIKKO

ERIKOISHAMMASTEKNIKKOT: Joutsjoki Sini, Koivistoinen Juri

- Hammasproteesien valmistus, korjaukset, pohjaukset ym.
- KOTIKÄYNNIT
- Ajanvaraus
puh. 044 345 4347

Useita vastaanottoja pääkaupunkiseudulla
esim. Tilkankuja 6, 00300 Helsinki

Ilossa ja surussa lähelläsi
Roihuvuoren Kukka
Roselie
Sidontaa, leikkokukat,
ruukkukasvit, lahjatavarat,
kukkavälitys ja lahjakortit
Roihuvuorentie 30 Avoimna
p. 046 628 1803 Ma-Pe 10-17
myynti@roselie.fi La 10-14
www.roselie.fi

**Herttoniemen
Hautauspalvelu**
Palvelemme ma - la 10 - 17
Kauppakeskus MegaHerts
Linnanrakentajantie 2, 00810 Helsinki
09-787 878

Kotimaa Oy ilmoitusmyynti toivottaa kaikille hyvää kesää!

Pirjo Teva, p. 020 754 2284, 040 680 4057
pirjo.teva@kotimaa.fi

askel
5/2015 - USKOSTA, TOIVOSTA JA RAUKAUESTA - ASKELEHTI - LÄHTÖNUMERO 1
Uranaisesta tulee pappi
Iso onni adoptiosta
Tiukka koti kasvatti kapinallisen
15 kirjeenvaihto-ilmoitusta
Tommi Kalenius kriisin jälkeen
Kirkko auttoi!
MAITTI KURONEN: Isä meidän saavakävelyllä
MIRJA SINKKONEN: Narsistit ja noyritytetyt
TORSTI LEHTINEN: Dostojevski löysi uskon Siperiassa
HYVÄ ELÄMÄ: Rokotus vyyryyteen

Uudistunut **askel** lehtipisteissä.

Voit tilata Askelen myös kotiisi

Asiakaspalvelu 020 754 2333

asiakaspalvelu@kotimaa.fi

www.askellehti.fi

kotimaa24.fi

Ateistit ovat aina vihaisia - tarua vai totta?

Lue Kotimaa24.fi:stä. Tekemällä 6 kuukauden tilauksen saat kuukauden lukuajan kaupan päälle.

Vain
4,90 €
/kuukausi

Tilaa osoitteessa kotimaa24.fi, 6+1 kk 29,40 €

MARKET

ROIHUVUORI

Paras palvelu:

Asiakkaiden toivoma valikoima

Nopea ja ystävällinen palvelu

Tuotteita myös tilauksesta

Salaattibaari:

Kokoa oma salaattisi

KAUPALLA TAPAHTUU JOKA VIIKKO

Maanantaisin - Grillattu kokonainen broiler 5,95 € / kg

Tiistaisin - Mustanmakkaran paraati 7,99 € / kg

Keskiviikkoisin - Kala-keskiviikko

Torstaisin - Jokioisten hillomunkkeja 4 kpl / 1 €

Kauppiaa Teitä varten

Kesän odotusta toivottaen, kauppias Sasu Hamina & henkilökunta

Se palveleva lähikauppa **K-Market ROIHUVUORI**

Roihuvuorentie 24 00820 Helsinki • Puh. 09 565 8750 • Palvelemme: ark. 7-21, la 8-18, su 12-18
sas.hamina@k-market.com

Minun kirkkoni:

Tulen Tammisaloon kirkkoon kuin kotiin

Soile Tolonen ei epäröi hetkeäkään, kun kysytään, mikä on hänen kirkkonsa.

Lapsena Soile Tolonen, omaa sukua Lehto, asui perheineen ensin Herttoniemessä, sitten Tuhkimonttiellä Roihuvuoressa. Vuonna 1971 perhe muutti Tammisaloon. Vilskettä riitti, sillä Jakob ja Toini Lehdon perheessä oli viisi poikaa ja kolme tyttöä.

Tolonen pääsi ripille vuonna 1963, jolloin Roihuvuoren alue kuului vielä Herttoniemen seurakuntaan. Rippipappi oli Matti Nevalainen, ja rippikoulua pidettiin "Valkoisella koululla".

– Muistan, miten säälän vastavalmistunutta nuorta pappia, kun rippikoulun pojat olivat kurittomia. Viiden veljen isosiskona päätin pistää pojat järjestykseen ja onnistuinkin siinä, Soile Tolonen nauraa.

Ripille päästiin tuolloin Herttoniemen kirkossa.

Soile Lehdon ja Asko Tolosen vihkipappina oli Roihuvuoren uuden seurakunnan kirkkoherra Erkki Airas. Hän myös kastoi seurakunnan ensimmäisen lapsen, Petterin. Emilia-tyttären kastoi tuttu pappi, Matti Nevalainen. Kirkkoherra Matti Malmivaara, Lehdon lähin perhetuttu, toimitti Jakob Lehdon siunauksen isänpäivänä vuonna 2003.

Oma kirkko iso asia

Lehdon perheen muutettua Ruonalsalmentielle Tammisaloon vuonna 1971 Tolonen oli jo täysi-ikäinen. Hän asui jonkin aikaa kodin pihal-

Tammisaloon kirkko nivoutuu vahvasti Soile Tolosen perhehistoriaan.

le remontoidussa pihamökissä, joka tarjosi nuorelle naiselle omaa rauhaa. Hänen vanhempansa olivat erittäin aktiivisia seurakunnan

jäseniä. Molemmat toimivat seurakuntaneuvostossa. Oman kirkon saaminen Tammisaloon oli alueelle suuri asia.

– Äitini vaikutti siihen, että kirkon yhteyteen sijoitettiin sunnuntai-asunto. Isäni toimi Tammisaloseuran puheenjohtajana. Hän oli hyvin isänmaallinen ihminen. Hänen aloitteestaan kirkolla ryhdyttiin pitämään itsenäisyyspäivän vastaanottoja lipunnostoineen. Perinne jatkuu edelleen.

Lehdon perhe on ollut innolla mukana myös partiotoiminnassa.

– Roihuvuoressa ei 1960-luvulla ollut tyttölippukuntaa. Äitini oli vaikuttamassa siihen, että sellainen perustettiin Tammisaloon vuonna 1968.

– Nyt meillä on partiolaisia Tammisalossa jo kolmannessa polvessa, kun Petterin 7-vuotias poika on aloittanut partion, Tolonen iloitsee.

Soile Tolosesta tuli Tammityttöjen ensimmäinen lippukunnanjohtaja. Seurakunta oli hankkeessa vahvasti mukana. Seurakunta tarjosi lippukunnalle kirkolta tilat, jotka ovat edelleen käytössä. Nyt tyttö- ja poikalippukunnat ovat yhdistyneet yhdeksi lippukunnaksi.

Tammisaloon puuhanainen

Tolonen on edelleen todellinen Tammisaloon puuhanainen. Hän on toiminut Tammisalo-seuran hallituksessa vuodesta 1996. Elojuhilla, itsenäisyyspäivän juhlissa, perhejuhilla ja Tammisalo-seuran kokouksissa hänet nähdään ai-

na yhtä innostuneena ja positiivisena organisoimassa, järjestämässä kahvituksia ja kattamassa kauniisti.

– Menen Tammisaloon kirkolle kuin kotiin. Tunnen siellä joka kolon. Usein tuon mukani rekvisiittaa, joka sopii juhlan luonteeseen.

Soile Tolonen tulee yrittäjäperheestä ja miehensä kanssa heillä on edelleen mainoselokuvia tuottava yritys. Miten hän jaksaa toimia niin aktiivisesti myös vapaaehtoisuudessa Tammisaloon kirkolla?

– Tämä kirkko on ollut osa perheemme elämää niin pitkään. Se on osa perheeni historiaa, ja siihen liittyy niin paljon muistoja, hän kertoo.

– Perheemme joulu on jo vuosikymmenet alkanut aaton hartaudella Tammisaloon kirkossa. Aikanaan, isämme vielä eläessä, koko perhekuntamme osallistui aaton hartauteen. Silloin täytimme useamman penkkirivin, kun paikalla olivat vanhempieni lisäksi kahdeksan lasta puolisoineen sekä 16 lastenlasta. Edelleenkin minun ja perheeni joulunvietto alkaa aattona Tammisaloon kirkossa. Muuten joulu ei tunnu joululta. Lisäksi perheemme lastenlapsista 13 on kas- tettu Tammisaloon kirkossa.

– Koska olemme ja olen itse saanut seurakunnalta paljon, haluan myös antaa sille jotain osallistumalla tilaisuuksien järjestelyyn.

Anna-Mari Kaskinen

Miksi urkurin jalat heiluvat?

■ Makasin taannoin Invalidisäätiöllä alaruumis puudutetuna polvileikkauksen takia. En pystynyt liikkuttamaan varvastakaan moneen tuntiin. Ajattelin — "entä, jos jäisin tällaiseksi?" Eräs tapaus palautui mieleeni.

Roihuvuoren kirkon valmistuttua lähes parikymmentä vuotta sitten oli urkurilla aluksi käytössään pienoisorut, jotka oli sijoitettu eteen saarnatuolin viereen. Urkuri istui selin yleisöön. Jonkin ajan kuluttua oli paikallisessa lehdes- sä nimim. "kirkossakävijän" kirjoitus, jossa hän valitti, että urkurin jalkojen liike vie kaiken huomion ja kirkossa menot jäävät sivuseikaksi. Minun olisi tietysti pitänyt olla imarreltu siitä, että omistin niin vetovoimaiset jalat, että pappien saarnat ja liturgia jäivät toiseksi. Silloin kuitenkin ärsyyntynyt kirjoituksesta ja suunnittelin terävää vastausta tyyliin "olisiko jalaton urkuri parempi?" tai "olisiko papin kasvot peitettävä, voisihan kuulija häiriintyä liian ilmeikkästä naamajumpasta?" jne. Luovuin sillä kertaa.

Myöhemmin vieraili kirkossamme ryhmä eräästä kanta-kaupungin seurakunnasta. Esittelin ja soitin urkuja. Tilaisuuden jälkeen tuli luokseni arvokkaan näköinen herras- mies, joka hämmästeli sitä, että urkuja soitetaan myös jaloilla. Kyseinen jo iäkäs henkilö oli varmaankin koko elämänsä ajan käynyt kirkossa ja kuullut urkujen soittoa. Vaan eipä ollut nähnyt. Silloin ajattelin, että urkujen ja urkurin sijoittaminen näkyville taitaa sittenkin olla miele- käästä.

Sille, joka huokauksin on perehtynyt urkujen soittoon, on selvä, että jalkojen "heiluminen" on yhtä olennainen osa asiaa, kuin urkurin tai pianistin sormien juoksu kosketti- mistolla, tai vaikkapa kielen ja huulten liike puhuessa ja laulaessa. Urkurin koulutukseen kuuluu jalkioharjoituksia, joilla treenataan jalkojen ketteryyttä ja osumatarkkuutta. Bachilla on joissakin urkuteoksissaan virtuoosisia jalki- osooloja, joista selviytyäkseen soittaja joutuu liikkuttamaan jalkojaan vähintään yhtä nopeasti kuin Ben Johnson kinttu- jaan sadalla metrillä. Jalkiosoolot tosin kestävät usein kau- emmin kuin kymmenen sekuntia ja tuottavat mielihyvää kuulijain korville. Toivottavasti myös silmälle, sillä ei- kö kaikki missä toteutuu tarkoituksenmukaisuus vaivattomasti ja elegantisti, ole kaunista? Roihuvuoren urkuviikolle, josta toisaalla tässä lehdessä, voitte tulla toteamaan kenen jalat tanssivat jalkiolla parhaiten. Iloitkaamme siitä, että uruille on sävelletty niin paljon kaunista musiikkia, ja että urkurit- saavat sen — käsillään ja jaloillaan — soimaan.

Erkki Forss

18. 10. 1987.

Tilidun tieto ja uutinen

On sitä osattu ennenkin

Mielipidepalstat ovat usein kiinnostavaa luet- tavaa. Niin tänään kuin eilenkin.

Jo lakkautetussa Til- dun tieto ja uutinen -pai- kallislehdessä julkaistiin 18. lokakuuta 1987 Erkki Forssin kirjoitus "Miksi urkurin jalat heiluvat?". Se on eräänlainen vasti- ne... no, lukekaa itse.

Forss palveli aikanaan Roihuvuoren seurakun- nassa kanttoriurkurina.

Misku Välimäki

Tuula Hakkarainen

